

Warszawa, 18 lutego 2019 roku

**Prezes
Sądu Okręgowego w Warszawie**

BEZP-0153-146/19

**Federacja Stowarzyszeń
Służb Mundurowych RP
ul. Krochmalna 32 lok. 35
00-864 Warszawa**

W nawiązaniu do pisma z 17 stycznia 2019 roku, które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Warszawie 4 lutego 2019 roku, przedstawiam odpowiedź na poszczególne pytania.

- 1) Podstawą prawną przedmiotowych wniosków jest art. 44 k.p.c. Uzasadnienie dotyczące formułowanych wniosków do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, zostało zamieszczone jako załącznik do niniejszego pisma.
- 2) Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych, skierował do Sądu Apelacyjnego w Warszawie z urzędu blisko 6000 wniosków o wyznaczenie innego sądu w przedmiotowych sprawach. Ponadto, odrębne statystyki nie są prowadzone przez tut. Sąd.
- 3) Sąd Apelacyjny nie przychylił się do wniosków o przekazanie w 385 sprawach (liczba ta odnosi się do wystąpień tut. Sądu w oderwaniu od tego, czy jego powodem był wniosek strony, czy wystąpienie skierowano z urzędu). Jeśli zaś chodzi o przyczyny uznania wniosku za niezasadny, to w większości przypadków Sąd Apelacyjny wskazywał, że w chwili złożenia konkretnego wniosku, znaczna część spraw została zawieszona, bądź w pozostałych sprawach nie wyznaczano terminów rozpraw, w związku z czym nie zostały spełnione przesłanki art. 44 k.p.c. Ponadto Sąd Apelacyjny odnosił się do

wyk. A.Dębek

trwającej procedury obsadzania nowych etatów sędziowskich w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

- 4) Przedmiotowe decyzje podejmowane są przez poszczególnych orzeczników w konkretnej sprawie, toteż nie jest możliwe wskazanie takiego samego rozstrzygnięcia we wszystkich sprawach. Dodatkowo należy zaznaczyć, że żądana informacja nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. 2001 Nr 112 poz. 1198).
- 5) Żądana informacja nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.
- 6) Żądana informacja nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

z upoważnienia
Prezesa Sądu Okręgowego
w Warszawie

Wiceprezes Sądu Okręgowego
w Warszawie

Jerzy Kiper

Załączniki:

1. Uzasadnienie dot. skierowania przez Sąd Okręgowy w Warszawie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wniosków o wyznaczenie innego sądu do rozpoznania danej sprawy, tj. Sądu Okręgowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania odwołującej/go.

ZARZĄDZENIE

Na podstawie art. 44 k.p.c. zwrócić się do Sądu Apelacyjnego w Warszawie III Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o wyznaczenie innego sądu do rozpoznania niniejszej sprawy tj. Sądu Okręgowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania odwołującej/go.

Uzasadnienie:

Zgodnie z dyspozycją art. 44 k.p.c. jeżeli sąd właściwy nie może z powodu przeszkody rozpoznać sprawy lub podjąć innej czynności, sąd nad nim przełożony wyznaczy na posiedzeniu niejawnym inny sąd.

Na postanowienie o wyznaczeniu do rozpoznania sprawy sądu innego niż właściwy na podstawie art. 44 k.p.c. nie przysługuje zażalenie (postanowienie SN z dnia 25 lipca 1984 r., I CZ 84/84, postanowienie SN z dnia 28 października 1983 r., II CZ 98/83).

Dotychczas w doktrynie i orzecznictwie uznawano, iż art. 44 k.p.c. pozwala wyznaczyć inny sąd do rozpoznania sprawy tylko wówczas, jeżeli sąd właściwy nie może z powodu przeszkody rozpoznać sprawy lub podjąć innej czynności. Chodzi tu o przeszkodę, której sąd właściwy nie może pokonać, np. w razie wyłączenia wszystkich sędziów danego sądu od rozpoznawania sprawy. Takiej przeszkody nie stanowi natomiast zamieszkiwanie świadków w znacznej odległości od sądu, gdyż można przesłuchać ich w drodze pomocy sądowej przez sąd rejonowy, w którego okręgu zamieszkują. Nie stanowią takiej przeszkody również okresowe utrudnienia związane z dojazdami do sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy. Zawarte w kodeksie postępowania cywilnego przepisy, dotyczące procesu nie przewidują możliwości przekazania sprawy innemu sądowi ze względów celowości (postanowienie SN z dnia 22 lutego 1982 r., I CO 3/82 LEX nr 8396, postanowienie SN z dnia 28 lutego 1978 r., IV PO 2/78, postanowienie SN z dnia 7 listopada 1975 r., I CO 14/75).

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 461 §2(1) k.p.c. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których wniesiono odwołanie od decyzji organu emerytalnego określonego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, wojskowego organu emerytalnego albo organu emerytalnego właściwego w stosunku do funkcjonariuszy Służby Więziennej, właściwy jest sąd, w którego okręgu ma siedzibę ten organ. § 3 tego artykułu stanowi, że sąd właściwy może na zgodny wniosek stron przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, rozpoznającemu sprawę z zakresu prawa pracy lub ubezpieczeń społecznych, jeżeli przemawiają za tym względy celowości. Postanowienie w tym przedmiocie może zapaść na posiedzeniu niejawnym. Sąd, któremu sprawa została przekazana, jest związany postanowieniem sądu przekazującego. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z 6 sierpnia 2013 r., sygn. III AUz 407/13, „W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych - jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej - właściwy jest sąd, w którego okręgu ma miejsce zamieszkania (siedzibę) strona odwołująca się od decyzji wydanej przez organ rentowy (art. 461 § 2 k.p.c.). Cytowana regulacja, przy uwzględnieniu

treści art. 461 § 2¹ oraz § 2² określa swego rodzaju właściwość wyłączną w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, którą może modyfikować tylko zastosowanie § 3 tego przepisu, a także postanowienia przepisów szczególnych odnoszących się do systemu ubezpieczeń społecznych”.

Na tle powyższych uregulowań prawnych nie można więc, poza wskazanymi wyżej przypadkami, wnosić o przekazanie sprawy do innego sądu równorzędnego.

Na mocy przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r., poz. 2270) wprowadzono do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) nowe regulacje zawarte w art. 13b (definiujące służbę na rzecz totalitarnego państwa), art. 15c (regulujące wysokość emerytury), art. 22a (regulujące wysokość renty inwalidzkiej), art. 24a (regulujące wysokość renty rodzinnej). Ponadto na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 w/w ustawy zmieniającej przyznano ubezpieczonym prawo do złożenia od wydanych na mocy tych przepisów decyzji odwołania do sądu właściwego według zasad określonych w przepisach k.p.c., przy czym zastrzeżono, że złożenie tego odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji oraz, że wypłata ustalonych w powyższy sposób świadczeń nastąpi od 1 października 2017 r.

W związku z treścią powyższych uregulowań Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA przesłał do Instytutu Pamięi Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu około 190.000 zapytań. Po uzyskaniu odpowiedzi, do 1 października 2017 r. wydanych zostało około 50.000 decyzji obniżających w sposób istotny wysokość pobieranych emerytur, rent i rent rodzinnych. Już na dzień 9 października 2017 r. do mieszczącego się w Warszawie Zespołu Radców Prawnych organu emerytalnego wpłynęło ponad 4.500 odwołań. Odwołania te wpływają także do znajdujących się w innych miastach Wydziałów Ustalania Świadczeń, a także bezpośrednio do Sądu Okręgowego - w Warszawie i innych miastach (zostaną one przekazane do organu rentowego i za jego pośrednictwem, z odpowiedzią na odwołanie do tut. Sądu). Szacuje się, iż z uwagi na zakres obniżenia świadczeń, odwołania te wpłyną w prawie wszystkich sprawach, w których wydano decyzję w oparciu o w/w ustawę.

Liczba spraw tej kategorii uległa istotnemu zwiększeniu od 1 stycznia 2017 r. **Do 31 stycznia 2019 r. odwołań, o których mowa powyżej wpłynęło 23845**, z czego załatwiono 1126, a zawieszono 7844, natomiast pozostałość wyniosła 22719. Niezależnie od powyższego w XIII i XIV Wydziale Ubezpieczeń Społecznych rozpoznawane są odwołania ubezpieczonych z powszechnego systemu zabezpieczenia społecznego. W XIII Wydziale za okres, o którym mowa powyżej wpłynęło 1458 spraw z systemu powszechnego a pozostało do rozpoznania 2696 spraw.

Zgodnie z powołanym powyżej art. 461 §2(1) k.p.c. właściwym miejscowo do rozpoznania tych spraw jest Sąd Okręgowy w Warszawie, a z uwagi na ustaloną właściwość wydziałów, XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych, do którego obecnie skierowano (wraz z Przewodniczącym i jego Zastępcą) 12 sędziów, w tym 1 sędzia delegowany do wykonywania obowiązków w Ministerstwie Sprawiedliwości. Choć wydział otrzymał wsparcie w postaci częściowego przydzielenia spraw wyżej wymienionej kategorii do pozostałych sędziów orzekających w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych. W sumie sprawy tej kategorii przydzielone są aktualnie 29 sędziom. Oznacza to, że zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa (przy wprowadzonym wymogu zachowania niezmienności składu i zakazie przekazywania spraw pomiędzy sędziami), do rozpoznania wszystkich tych spraw zostało zobowiązanych 29 sędziów.

W ocenie Sądu Okręgowego w Warszawie w sprawach tych zachodzi przewidziana w art. 44 k.p.c. przeszkoda do ich rozpoznania przez ten, właściwy miejscowo, Sąd. Podkreślić bowiem należy, iż zgodnie z przepisami w/w ustawy jedyną przesłanką do wydania decyzji weryfikującej wysokość pobieranych świadczeń jest otrzymanie przez organ rentowy z Instytutu Pamięi Narodowej informacji o przebiegu służby funkcjonariusza kwalifikowanej jako pełnionej na rzecz

totalitarnego państwa. Informacja ta nie podlega, na etapie postępowania przed organem rentowym, żadnej weryfikacji ani przez ten organ, choćby na podstawie akt osobowych, ani poprzez umożliwienie ubezpieczonemu zajęcia stanowiska i złożenia wyjaśnień lub dowodów. Ciężar całego postępowania weryfikacyjnego przeniesiony został do postępowania sądowego wszczętego po wniesieniu odwołania. Powoduje to konieczność zwracania się do Instytutu Pamięci Narodowej oraz poszczególnych organów administracyjnych, czasem także archiwów, o udostępnienie lub zweryfikowanie informacji o przebiegu służby oraz nadesłanie akt osobowych. Konieczne będzie także, w części przypadków, przesłuchanie świadków i/lub odwołującego się. Nie będą to także typowe sprawy jednorodnjowe, gdyż „dezubekizacją” został objęty okres od 1944 r. do 1990 r., a w jego ramach zatrudnienie w znacznej liczbie różnego rodzaju podmiotów, co oznacza, iż badaniu podlegać będzie kilkadziesiąt tysięcy jednostkowych stanów faktycznych.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych nie będzie w stanie, z powodu przeszkody w postaci ilości spraw, rozpoznać ich wszystkich w zgodzie z nakazami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2016 r., poz. 1259 ze zm.). Zgodnie bowiem z art. 45 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. W świetle przepisów powołanej ustawy z 17 czerwca 2004 r. (art. 2 ust. 1) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Przyjmuje się przy tym, iż czasem takim, co do zasady i z uwzględnieniem okoliczności danej sprawy, jest czas 12 miesięcy od wpływu sprawy do sądu. Zgodnie z art. 1 ust. 3 tej ustawy jej przepisy stosuje się zgodnie ze standardami wynikającymi z Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. poz. 284, z późn. zm.). Art. 6 ust. 1 tej Konwencji również przewiduje, że każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzygnięciu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej. W wyroku pilotażowym z 7 lipca 2015 r. w sprawie Rutkowski i inni v. Polska Europejski Trybunał Praw Człowieka wskazał, że „Gwarancja „rozsądnego terminu” z art. 6 ust. 1 Konwencji służy zapewnieniu publicznego zaufania w sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. Innym celem tej gwarancji jest ochrona wszystkich stron postępowania sądowego przed nadmiernymi opóźnieniami proceduralnymi. Zwłaszcza w sprawach karnych jej celem jest to, by osoba oskarżona o popełnienie przestępstwa nie pozostawała nazbyt długo w niepewności co do swego losu. Podkreśla ona znaczenie bezzwłocznego wymierzenia sprawiedliwości, jako że zwłoka może zniweczyć skuteczność i wiarygodność [wymiaru sprawiedliwości]. Rozsądna długość postępowania musi zostać oceniona w świetle okoliczności danej sprawy oraz przy uwzględnieniu kryteriów wypracowanych w orzecznictwie Trybunału, a w szczególności złożoności sprawy oraz zachowania skarżącego i właściwych organów władzy. W odniesieniu do tej ostatniej kwestii, należy także uwzględnić znaczenie przedmiotu sporu dla skarżącego. Art. 6 ust. 1 Konwencji nakłada na Układające się Państwa obowiązek zorganizowania swych systemów prawnych w taki sposób, by ich sądy mogły sprostać wymogom tego przepisu, włącznie z obowiązkiem rozstrzygnięcia spraw w rozsądnym terminie. Państwa są odpowiedzialne za opóźnienia wynikające z działania organów sądowych i innych władz. Są one również odpowiedzialne za opóźnienia w

przedstawianiu sprawozdań i opinii wyznaczonych przez sąd biegłych. Państwo może zostać uznane za odpowiedzialne nie tylko za zwłokę w rozpatrzeniu danej sprawy, lecz również za niezwiększenie środków podejmowanych w przypadku narastania liczby spraw, lub za strukturalne braki w systemie sądowym powodujące opóźnienia. Rozstrzygnięcie problemu nierozsądnej zwłoki w postępowaniu sądowym może zatem wymagać od Państwa podjęcia szeregu środków legislacyjnych, organizacyjnych, budżetowych i innych."

Poprzednia nowelizacja cyt. ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy tj. ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. (Dz. U. Nr 24, poz. 145) spowodowała znaczące zwiększenie wpływu spraw do XIII Wydziału. Wpłynęło wówczas ponad 15.500 spraw, co spowodowało, iż średni referat sędziego orzekającego w tym Wydziale wynosił, oprócz dotychczasowych spraw, 2200 spraw tzw. „IPN”. Rozpoznawanie tych spraw przez sędziów z tego Wydziału trwało ponad trzy lata i odbywało się przy pomocy sędziów rejonowych, sędziów z XXI Wydziału Pracy i z XIV Wydziału Ubezpieczeń Społecznych, wizytatorów i Wiceprezesa, którzy orzekali w wymiarze jednej sesji w miesiącu oraz przy zwiększonej ilości sesji i liczbie spraw na sesji.

Przekładając powyższe uwagi na stan faktyczny konieczny do rozpoznania niniejszego wniosku należy wskazać, że obecnie, w świetle w/w przepisów, istnienie przeszkody, o której mowa w art. 44 k.p.c. należy rozważyć nie tylko w kontekście wystąpienia zdarzeń całkowicie uniemożliwiających rozpoznanie sprawy przez sąd właściwy (o charakterze faktycznym np. siła wyższa lub prawnym np. wyłączenie wszystkich sędziów sądu właściwego), ale także rozpoznanie jej, oraz wszystkich innych spraw należących do właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie, w tym w szczególności XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych, już nie tylko w rozsądnym, ale także w dłuższym, lecz jeszcze społecznie akceptowalnym terminie. Za taki nie można uznać terminu przekraczającego co najmniej 5, 6 lat, w jakich (przy obecnym obciążeniu tego Wydziału i innych Wydziałów tego Sądu) rozpoznawałby te sprawy Wydział XIII. Podkreślić także należy, iż sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych należą, co do zasady, do spraw, które w świetle uregulowań i orzecznictwa wypracowanego na gruncie ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, ale także, przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin urzędowania sądów powszechnych, uznawane są za takie, które z uwagi na ich doniosłość i znaczenie dla codziennego zapewnienia środków utrzymania obywateli, powinny być traktowane priorytetowo. Dodatkowo, za koniecznością takiego potraktowania tych spraw, przemawia treść uregulowań przywołanej na wstępie ustawy z 16 grudnia 2016 r. zmieniającej ustawę o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...). Dokonując zmian w wysokości świadczeń z ubezpieczenia społecznego wskazuje ona bowiem, iż jest to związane z pełnieniem przez zainteresowanych lub, w przypadku renty rodzinnej osobę, po której to świadczenie przysługuje, służby na rzecz totalitarnego państwa. Tak więc objęcie określonej osoby zakresem podmiotowym tej ustawy, niejako delegalizującej taką służbę, stygmatyzuje ją w oczach pozostałej części społeczeństwa. Konieczne jest w związku z tym, podobnie jak w przypadku postawienia określonej osobie zarzutów popełnienia czynu zabronionego, możliwie szybkie rozpoznanie wniesionego odwołania.

Nie powinna także usuwać się spod uwagi okoliczność, iż sprawy te dotyczą wysokości emerytury i renty, a okresy uznane za służbę na rzecz totalitarnego państwa to okresy od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. W znacznej części odwołania będą więc składane przez osoby w podeszłym wieku i chore. W części z tych spraw zachodzi więc obawa, że nie doczekają one rozpoznania ich sprawy przez tutejszy Sąd w rozsądnym terminie.

Zgodnie z powołanym powyżej art. 461 §2(1) k.p.c. właściwym miejscowo do rozpoznania tych spraw jest Sąd Okręgowy w Warszawie, a z uwagi na ustaloną właściwość wydziałów, XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych, do którego obecnie skierowano (wraz z Przewodniczącym i jego Zastępcą) 12 sędziów, w tym 1 sędziego delegowany do wykonywania obowiązków w

Ministerstwie Sprawiedliwości. Choć wydział otrzymał wsparcie w postaci częściowego przydzielenia spraw wyżej wymienionej kategorii do pozostałych sędziów orzekających w pionie pracy i ubezpieczeń społecznych, to sumie sprawy tej kategorii przydzielone są aktualnie 28 sędziom. Oznacza to, że zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami prawa (przy wprowadzonym wymogu zachowania niezmienności składu i zakazie przekazywania spraw pomiędzy sędziami), do rozpoznania wszystkich tych spraw zostało zobowiązanych 28 sędziów.

Niewątpliwie więc tak znaczna ilość spraw oraz długi okres braku możliwości podjęcia czynności w sprawie powinien zostać uznany za przeszkodę o charakterze faktycznym, o której mowa w art. 44 k.p.c.

Podkreślić należy, że w analogicznych sprawach (sygn. akt AUo 2/18, AUo 3/18, AUo 4/18, AUo 5/18, AUo 6/18, AUo 8/18) Sąd Apelacyjny w Warszawie podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w Warszawie i orzekł o braku możliwości rozpoznania tych i innych spraw tej samej kategorii, bez naruszenia wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności prawa odwołujących się do rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w rozsądnym terminie.

Jak wskazał w uzasadnieniu postanowienia z 4 października 2018 roku wydanego w sprawie III AUo 1/18 *w niniejszej sprawie, jak i w innych sprawach tej samej kategorii, zachodzi faktyczna, obiektywna przeszkoda w jej rozpoznaniu przez XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie. Obecny i przewidywany wpływ spraw z odwołań od decyzji Dyrektora ZER MSWiA obniżających emerytury, renty inwalidzkie i renty rodzinne powoduje bowiem brak jakichkolwiek możliwości podejmowania czynności w poszczególnych sprawach nie tylko w rozsądnym terminie ale także w najbliższej przyszłości. Okoliczności te stanowią podstawę do wyznaczenia innego sądu do rozpoznania niniejszej sprawy.*

Wymaga podkreślenia, że bezprecedensowy wpływ spraw do XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w Warszawie powoduje obiektywną niemożność ich rozpoznania w rozsądnym i społecznie akceptowalnym terminie. Okoliczność rozpoczęcia procedury nominacyjnej 25 osób kandydujących na stanowisko sędziego sądu okręgowego nie może zmienić tej oceny bowiem procedura ta na chwilę obecną jeszcze nie jest na tyle zaawansowana, by dało się przewidzieć datę podjęcia czynności orzeczniczych przez „nowo-nominowanych”. Na razie proces ten nie wykroczył poza sporządzanie ocen pracy kandydatów przez wyznaczonych sędziów oceniających, zatem w przybliżeniu nie da się określić, kiedy i którzy z kandydatów obejmą stanowiska sędziów Sądu Okręgowego w Warszawie oraz czy i kiedy zostaną skierowani do orzekania do XIII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych. Oznacza to, że Sąd Okręgowy w Warszawie nie może liczyć na realne wsparcie ze strony nowych orzeczników. Okoliczność, że Sąd Okręgowy w Warszawie nie może rozpoznać wszystkich spraw w rozsądnym terminie nie może pozbawić ubezpieczonych prawa do rozpoznania ich odwołań przez sąd ubezpieczeń społecznych właściwy wg miejsca ich zamieszkania. W tutejszym sądzie nadal pozostaną do rozpoznania sprawy ubezpieczonych zamieszkałych w okręgu właściwości miejscowej Sądu Okręgowego w Warszawie. Nie można też pomijać tego, że postępowanie odwoławcze w omawianej kategorii spraw także przedłuży ogólny czas trwania tych postępowań o kolejne kilka lat, skoro Sąd Apelacyjny w Warszawie apelacje od orzeczeń Sądu Okręgowego w Warszawie rozpoznaje na chwilę obecną przez około dwa lata.